

بنام خدا

« صفحه های سنگی فارسی ، اسنادی تاریخی با ویژگی های منحصر به خود و متعلق به دوره ای بالغ بر شصت سال (1277 تا 1337 شمسی) هستند که تلاش برای حفظ و نگهداری آنها وظیفه ای ملی و خدمتی فرهنگی است . مسیر تولید صنعتی و عرضه این صفحه ها از ضبط، تولید تا بازاریابی و توزیع ، تهیه و ارائه مدارک و مستندات را ناگزیر می ساخته که قابل اعتماد بودن و سندیت صفحه های سنگی را در قیاس با سایر اسناد تاریخی ، حتی لوله های فونوگراف موجود در ایران افزون می سازد . صفحه های سنگی، ارزشمند ترین اسناد در عرصه شناخت موسیقی کهن ایرانی هستند؛ زیرا نقطه آغاز در حفظ و انتقال صنعتی عین موسیقی ایرانی در شرایطی بوده اند که حتی نت نویسی ، قادر به حفظ و انتقال تمامی ظرایف آن نبوده است .

صفحه های سنگی ، عمده ترین منابع شنیداری برای مطالعات زبان شناسی و گویش های مردم در مناطق گوناگون و پژوهش در فولکلور و فرهنگ مردم ، اسنادی بکر در تاریخ بازیگری و نمایش در ایران ، پژوهش در تاریخ سیاسی و حاوی نکاتی قابل توجه برای نقد و نگارش علمی تاریخ معاصر موسیقی و شرح حال و زندگی نامه و خاطرات هنرمندان می باشند .

در فاصله زمانی 1277 تا 1337 شمسی (1899 تا 1959 م) ، 22 نوبت ضبط صفحه ، توسط کمپانی های خارجی از موسیقی ایرانی به عمل آمده که آمار آن تا پیش از جنگ جهانی اول به بیش از 1000 روی صفحه می رسد و با لحاظ کردن صفحه های فارسی ضبط شده در قفقاز ، عثمانی و هند ، نهایتاً 2000 روی صفحه می گردد¹ و این در حالی است که تاکنون، کل صفحات

¹ - حداکثر 3200 صفحه 78 دور مشتمل بر 350 صفحه یکرو و 2850 صفحه دورو از افراد ایرانی ضبط شده است. صفحه های فارسی ضبط شده از هنرمندان در قفقاز و هند در این آمار لحاظ نشده است. جمع تقریبی مدت آثار ضبط

شناسایی شده از این مجموعه در آرشیو صدا و سیما و آرشیوهای دیگر به 1500 عدد بالغ نمی‌گردد و پیداست که بسیاری از این صفحه‌ها، نسخه‌هایی منحصر به فرد می‌باشند و برای حفظ و نگهداری آنها، باید تلاشی جدی صورت پذیرد. ²

شده فارسی روی صفحه‌های 78 دور مذکور بالغ بر 1800 دقیقه یا 300 ساعت می‌باشد. (امیرمنصور، masterclass دیسکوگرافی، آموزشگاه موسیقی آوای مهربانی، اسفند 85)

3- فصلنامه "صفحه سنگی شماره‌های 1 تا 6"، امیر منصور و نیز ن.ک:

www.Persiandiscography.com